

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3503 van 9 november 2007
in de zaak RvV X / Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Servische nationaliteit op 7 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister 12 juli 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER loc advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 26 augustus 1999 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 september 2000 werd haar het verblijf in het Rijk geweigerd door de gemachtigde van de Minister wegens kennelijk ongegronde asielaanvraag.

1.3. Op 24 maart 2003 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 26 april 2003 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, waarbij in een arrest van 27 maart 2007 de afstand van het geding werd vastgesteld.

1.4. Op 22 mei 2003 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 13 februari 2007 vaardigt de gemachtigde van de Minister instructies uit om verzoekster in het bezit te stellen van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.) voor beperkte duur.

1.6. Op 12 juli 2007 treft de gemachtigde van de Minister de beslissing om de in punt 1.5. vermelde beslissing van 13 februari 2007 in te trekken. Deze beslissing wordt aan verzoekster op 13 juli 2007 betekend. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een beroep tot nietigverklaring aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zaak RvV 12.535) dat verworpen werd bij arrest nr. 3502 van 9 november 2007.

1.7. Op 12 juli 2007 treft de gemachtigde van de Minister de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt aan verzoekster op 23 juli 2007 betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing ertoe strekt om haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Verzoekster betoogt dat overeenkomstig de omzendbrief van 19 februari 2003 de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en het bewijs van identiteit behoren tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster vervolgt dat de geboorteakte die op 8 maart 2007 werd afgeleverd, haar vanuit Kosovo werd opgestuurd. Verzoekster benadrukt dat dit document werd gelegaliseerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster stelt dat ze er geenszins van op de hoogte is dat dit document niet authentiek zou zijn. Volgens verzoekster wordt er bovendien geen bewijs van onderzoek door de gemachtigde van de Minister naar voren gebracht om te stellen dat dit document niet authentiek is. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing nog een reeks andere motieven bevat die behoren tot de

ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster zoekt tevergeefs steun in de bovenvermelde omzendbrief van 19 februari 2003. Deze omzendbrief heeft geen verordenende kracht en bindt de Raad niet. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat verzoeksters betoog dat de gemachtigde van de Minister conform de bovenvermelde omzendbrief van 19 februari 2003 haar aanvraag onontvankelijk diende te verklaren in plaats van ongegrond, haar geen voordeel kan opleveren en derhalve niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vastgestelde fraude aangaande de door verzoekster neergelegde geboorteakte (zie infra punten 2.12. t.e.m. 2.16) kan ingevolge de toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” geen aanleiding geven tot de toekenning van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Ten overvloede dient er eveneens op gewezen te worden dat verzoeksters stelling dat de bestreden beslissing nog een reeks andere motieven bevat die behoren tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, niet weerhouden kan worden aangezien de betrokken motieven door verzoekster niet nader gespecificeerd worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de criteria voor het verlenen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster specificeert dat overeenkomstig deze criteria een onredelijke langdurige asielpcedure van minimum drie jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen leidt tot een positieve beslissing voor het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf op basis van voormeld wetsartikel en dat met het treffen van de bestreden beslissing, deze criteria geschonden worden.

2.4. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: “(...)Ondanks het langdurig legaal verblijf in het kader van de asielpcedure-die drie jaar en 8 maanden geduurd heeft- kan er geen verblijfsrecht toegekend worden. Betrokkene heeft immers opzettelijk getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. In het kader van de aflevering van een tijdelijk bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister,zoals toegestaan door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13/02/2007, een beslissing die herroepen werd op 12/07/2007, diende betrokkene haar identiteit en nationaliteit te bewijzen aan de hand van een geldig internationaal erkend en door de nationale overheid afgeleverd paspoort of reistitel. Betrokkene slaagde er niet in een dergelijk document voor te leggen, doch zij kon wel een geboorteakte voorleggen die afgeleverd werd op 08/03/2007 te Deçan en het logo van de Verenigde Naties draagt. Onderzoek van dit document heeft aangetoond dat dit document niet authentiek is. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Er kan dan ook geen regularisatie van betrokkenes verblijfstoestand worden toegekend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische wetgeving en reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude. Terzijde dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien reeds eerder, in het kader van haar asielpcedure, een geboortakte (niet degene waarvan hierboven sprake is) heeft voorgelegd waaraan volgens het CGVS ‘niet de minste bewijskracht kan worden toegekend’. (beslissing CGVS dd. 27/03/2003, p.2). (...)’

2.5. Uit de in punt 2.4. geciteerde overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister zelf aangeeft dat er sprake is van een langdurig legaal verblijf in het kader van de asielpcedure die drie jaar en acht maanden geduurd heeft. De lange asielpcedure van verzoekster wordt derhalve niet betwist. De bestreden beslissing werd ondermeer getroffen op grond van het bedrieglijk handelen van verzoekster, waardoor het

beginsel "fraus omnia corrumpit" werd toegepast. Indien het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" van toepassing is, heeft dit gevolgen voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. In dergelijke omstandigheden kan de langdurige asielprocedure op zich geen aanleiding zijn tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Verzoekster stelt dat het recht op een eerlijk proces inhoudt dat eenieder recht heeft op een daadwerkelijk beroep. Verzoekster stelt dat zij een beroepsprocedure lopende had bij de Raad van State en dat in deze procedure besloten werd tot een afstand van geding, vermits verzoekster een positieve beslissing tot tijdelijk verblijf werd toegekend. Verzoekster specificeert dat door de bestreden beslissing het beroep van verzoekster bij de Raad van State onmogelijk gemaakt werd door eerst haar aanvraag om machtiging tot verblijf positief te beslissen en nadat verzoekster afstand van geding had gedaan, de positieve beslissing opnieuw in te trekken.

2.7. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij tegen de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 maart 2003 inzake haar asielaanvraag, een procedure tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad van State en dat deze beroepsprocedure werd afgesloten met een arrest van 27 maart 2007. Uit het arrest, dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat de afstand van geding werd vastgesteld, niet zoals verzoekster aangeeft omdat haar een positieve beslissing tot tijdelijk verblijf werd toegekend, maar omdat verzoekster niet binnen de voorziene termijnen een verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend. Het is derhalve verzoeksters eigen keuze geweest om de beroepsprocedure opgestart bij de Raad van State tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 maart 2003 stop te zetten. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 maart 2003 inzake verzoeksters asielaanvraag heeft bovendien geen uitstaans met de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 13 februari 2007 om verzoekster in het bezit te stellen van een B.I.V.R. Verzoekster slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat door de bestreden beslissing haar een recht op daadwerkelijk beroep bij de Raad van State ontzegd werd.

Het derde middel is ongegrond.

2.8. In een vierde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.9. Verzoekster citeert de in punt 2.4. vermelde overwegingen van de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Verzoekster herhaalt dat de geboorteakte die op 8 maart 2007 werd afgeleverd, haar vanuit Kosovo werd opgestuurd. Verzoekster benadrukt dat dit document werd gelegaliseerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster stelt dat ze er geenszins van op de hoogte is dat dit document niet authentiek zou zijn. Volgens verzoekster wordt er bovendien geen bewijs van onderzoek door de gemachtigde van de Minister naar voren gebracht om te stellen dat dit document niet authentiek is. Verzoekster

herhaalt haar betoog dat het bewijs van identiteit behoort tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing aldus een motivering bevat die in feite niet juist is.

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X, nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.12. Blijkens de in punt 2.4 geciteerde overwegingen van de bestreden beslissing, steunt zij ondermeer op het bedrieglijk handelen van verzoekster. Door een niet authentieke UNMIK-geboorteakte neer te leggen, werd het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” werd toegepast..

2.13. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Minister op 13 februari 2007 instructies uitgevaardigd heeft aan de bevoegde burgemeester om verzoekster naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag van 22 mei 2003 en in toepassing van de artikelen 9, derde lid, en 13 van de vreemdelingenwet, te machtigen tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. De gemachtigde van de Minister verzoekt de burgemeester om betrokkene een B.I.V.R. af te geven geldig voor de duur van 12 maanden. Verzoekster dient conform de instructies in kennis te worden gesteld dat in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, haar inschrijving in het vreemdelingenregister slechts kan worden uitgevoerd als zij het bewijs van haar identiteit en nationaliteit levert. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster heeft kennisgenomen van de instructies van de gemachtigde van de Minister op 14 maart 2007.

2.14. Blijkens het administratief dossier heeft het betrokken gemeentebestuur op 22 maart 2007 en 26 maart 2007 de gemachtigde van de Minister op de hoogte gebracht van het feit dat het voor verzoekster, die verklaard heeft afkomstig te zijn van Kosovo, onmogelijk is om een paspoort te verkrijgen van haar ambassade en dat zij naar UNMIK is geweest om een geboorteakte op te halen. De gemeente vraagt hierbij aan de gemachtigde van de Minister of dit voldoende is om verzoekster een B.I.V.R. af te geven.

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Minister op 18 april 2007 aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gevraagd heeft om de door verzoekster overgemaakte UNMIK-geboorteakte te authenticeren. Op 18 april 2007 antwoordt het CGVS als volgt: *“De authenticatie van het neergelegd document gebeurde aan de hand van informatie verkregen tijdens een Eurasil workshop over*

identiteitsdocumenten in Kosovo en Servië-Montenegro en aan de hand van informatie, ingewonnen via de Belgische verbindingsambtenaar bij het Bamf in Duitsland. Aan de hand van deze informatie kunnen volgende zaken opgemerkt worden: Tot 23 januari 2006 droegen de geboorteakten het VN-logo. Documenten afgegeven na 23 januari 2006 dragen de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. Het document werd op 8 maart 2007 uitgereikt te Decan en dient aldus het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen. Bovengenoemde opmerkingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document.”

2.16. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister, ook al werd de UNMIK-geboorteakte gelegaliseerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, op grond van de in punt 2.15. vermelde vaststellingen van het CGVS en op basis van de beslissing van het CGVS van 24 maart 2003 inzake verzoeksters asielaanvraag, dat zich bevindt in het administratief dossier, de bestreden beslissing treft die ondermeer steunt op de in punt 2.4. vermelde overwegingen. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd waar ze stelt dat “onderzoek van dit document heeft aangetoond dat dit document niet authentiek is”. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden (Rv.St., X, nr. 165.918, 13 december 2006). Ook nu verzoekster kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier, waarin de bevindingen van het CGVS opgenomen zijn, brengt verzoekster niets in tegen de door het CGVS gedane vaststellingen inzake de door haar overgemaakte UNMIK-geboorteakte. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing steunt op andere overwegingen waar verzoekster niets tegen inbrengt. Voor wat betreft de overweging van verzoekster dat het bewijs van identiteit behoort tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

2.17. Inzoverre het vierde middel de schending opwerpt van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, is het middel ongegrond.

Inzoverre het vierde middel de schending opwerpt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk, aangezien verzoekster verzuimt te vermelden welke beginselen van behoorlijk bestuur in het geding zijn en op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.